

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Viliama Dohňanského, JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí 9. decembra 2015 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **J. T.**, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2 T 33/2002, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený **J. T.**, zastúpený JUDr. A. S., advokátkou v B.B., proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. marca 2011, sp. zn. 2 To 13/2010, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného **J. T.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. mája 2010, sp. zn. 2 T 33/2002, bol obvinený **J. T.** uznaný za vinného z viacčinného súbehu trestných činov výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“), ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zák. a vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 17. februára 2001 okolo 04.30 hod. v priestoroch nočného klubu A. na ul. A. v M. po ním a jeho spoločníkmi vyvolanej roztržke s personálom uvedeného klubu, v prítomnosti viacerých osôb vytiahol legálne držanú pištoľ zn. Heckler a Koch, kal. 45 Auto, výr. číslo X., ktorej pažbou udrel do čela nad ľavým okom R. V., následne v rozpore s ustanoveniami zák. č. 246/93 Z.z. o zbraniach a strelive v znení neskorších zmien a doplnkov, štyrikrát vystrelil do betónovej podlahy, od ktorej sa jedna zo striel odrazila a zasiahla do ľavého stehna M. H. G. E.-F. spôsobiac tomuto zástrel ľavého stehna sprevádzaný zápalovou reakciou na zranenie s upchatím hlbokého žilného riečišťa

v povodí rany s dobou liečenia približne dva mesiace, po tomto zaútočil na J. P. tak, že ho pažbou pištole udrel do oblasti ľavého obočia a nakoniec v úmysle usmrtiť podišiel k V. V., zodvihol pravú ruku s pištoľou ku hlave menovaného na vzdialenosť ústia hlavne od ľavej časti jeho tváre približnej 10 cm a jedenkrát vystrelil, pričom tohto zasiahol do ľavej strany tváre tesne pod ľavou ušnicou spôsobiac mu priestrel hlavy pri drvivom poranení ľavej poglobule mozočka s krvácaním do mozgového tkaniva a s trieštivými zlomeninami spodiny lebečnej, v dôsledku čoho došlo u V. V. k centrálnemu mozgovému zlyhaniu a zakrátko potom aj k smrti.

Prvostupňový súd podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a slobodách (ďalej len „Dohovor“) uložil obžalovanému J. T. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny. Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obvineného nahradiť poškodenému V. V., nar. X., V., S. X., spôsobenú škodu vo výške 976,27 eur.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaný a krajský prokurátor. Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozsudkom sp. zn. 2 To 13/2010, vo výroku I. podľa § 258 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 uložil obvinenému J. T. podľa § 219 ods. 1, § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 Tr. zák. zaradil do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny. Odvolací súd vo výroku II. citovaného rozsudku odvolanie obvineného J. T. podľa § 256 Tr. por. zamietol.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 15. marca 2011.

Proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. marca 2011, sp. zn. 2 To 13/2010 podal dovolanie obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech v ustanovení § 10, § 40 ods. 1 Tr. zák., ako aj ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s čl. 6 Dohovoru z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b), písm. i) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 TdoV 9/2013 z 24. októbra 2013 podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. T. odmietol.

30. júla 2014 Ústavný súd Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 473/20114 – 28 prijal na ďalšie konanie sťažnosť J. T., ktorou namietal porušenie čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2 To 13/2010 v súvislosti s právom nebyť odňatý zákonnému sudcovi, ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Tdo V 9/2013 v súvislosti s právom na súdnu ochranu a právom nebyť odňatý zákonnému sudcovi.

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 18. marca 2015 nálezom č.k. II ÚS 473/2014 – 62 rozhodol tak, že

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky unesením sp. zn. 1 Tdo V 9/2013 z 24. októbra 2014 (správne má byť z 24. októbra 2013) porušil základné právo J. T. na súdnu ochranu a na zákonného sudcu podľa 51. 46 ods. 1 a 51. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jeho základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 9/2013 z 24. októbra 2013 zrušil a vec mu vrátil ďalšie konanie.

3. J. T. priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 417,98 € (slovom štyristosedemnáť eur a deväťdesiatosem centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet AK JUDr. A. S., s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

V odôvodnení svojho rozhodnutia Ústavný súd uviedol:

V ďalšom konaní bude najvyšší súd povinný rozhodnúť v senáte zloženom v súlade s rozvrhom práce, teda tak, aby o dovolaní sťažovateľa konali a rozhodovali zákonní sudcovia. Ich úlohou bude opätovne hodnotiť dovolacie námietky sťažovateľa. Ide predovšetkým (popri ďalších) o námietku, podľa ktorej odvolací senát najvyššieho súdu nebol správne zložený, a to vzhľadom na to, že hoci prvýkrát rozhodoval najvyšší súd v odvolacom konaní v roku 2005 v senáte 3 To, napriek tomu v ďalších odvolacích konaniach už bola vec pridelená inému senátu, a to senátu 2 To, i keď podľa ustanovenia čl. 3 ods. 6 rokovacieho poriadku mala byť vec pridelená tomu senátu, ktorému bola pridelená pôvodne. Sťažovateľ v tejto súvislosti namieta, že i keď rozvrh práce v roku 2007 túto zásadu nezohľadňoval, bolo treba aplikovať uvedené ustanovenie rokovacieho poriadku, ktorý je právnym predpisom vyššej právnej sily než rozvrh práce. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že sťažovateľ uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 12/2007 z 18. decembra 2008 (teda v poradí druhé rozhodovanie najvyššieho súdu v odvolacom konaní) nenapadol na ústavnom súde, teda nevyužil možnosť namietať porušenie jeho základného práva na zákonného sudcu nesprávnym zložením odvolacieho senátu.

Obvinený v písomných dôvodoch dovolania namietal nezákonné zloženie senátu, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní (dovolací dôvod podľa§ 371 ods. 1m písm. b/ Tr. por.) 15. marca 2011, z toho dôvodu, že vo veci mal rozhodovať senát 3 To, ktorý rozhodoval o jeho prvom odsúdení 23. novembra 2005. Vec podľa obvineného bez existencie relevantného vecného dôvodu a v rozpore s pravidlami stanovenými pre pridelovanie na rozhodovanie stanovené v Rozvrhu práce s čl. IV bod 1 a čl. IV bod 2 písm. a), b). Popísaným postupom pri pridelovaní veci do zastupujúceho senátu boli porušené pravidlá stanovené Rozvrhom práce na Najvyššom súde Slovenskej republiky na rok 2007 v spojení s ust. § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o sudcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci“. Ďalej namietal aj samotné zloženie senátu 2 To pri rozhodovaní 15. marca 2011, ktoré nebolo v súlade s rozvrhom práce pre rok 2011, pretože JUDr. Miroslav Osif ako dočasne pridelený sudca, bol síce sudcom najvyššieho súdu, ale na výkon funkcie v období od 1. februára 2011 do 31. júla 2011 bol zaradený do senátu 4 T.

Naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený videl v tom, že Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní o treste nepoužil zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. v spojení s ustanovením čl. 6 Dohovoru. Ustanovenie mal použiť vzhľadom na dĺžku konania. Namietal aj tú skutočnosť, že odvolací súd vo veci neaplikoval ustanovenie § 13 Tr. zák. a jeho konanie neposúdil ako nutnú obranu. Obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. marca 2011, sp. zn. 2 To 13/2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. mája 2010, sp. zn. 2 T 33/2002, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. decembra 2008, sp. zn. 2 To 12/2007, vo výroku o vine a treste. Ďalej navrhol, aby mu dovolací súd v zmysle § 380 ods. 4 Tr. por. prerušil výkon trestu odňatia slobody až do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o podanom dovolaní.

Krajský prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že vo veci konal zákonný senát 3To vo veci rozhodoval proti ďalším spoluobvineným. K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. uviedol, že nepoužitie ustanovenia § 40 Tr. por. nezakladá žiadny dovolací dôvod. Navrhol dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Zo spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že vo veci prvýkrát rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 2 T 33/2002 zo 4.12.2004, uznal J. T. vinným z trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. vo viacčinnom súbehu z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 2 Tr. zák. a vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. Obvinenému bol uložený trest odňatia slobody úhrnný vo výmere 11 rokov na výkon, ktorého bol zaradený do III. nápravnovýchovnej skupiny. V zvyšnej časti bol obvinený spod obžaloby oslobodený podľa § 226 písm. a/ Tr. por. Na základe odvolaní

krajského prokurátora a obvineného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3 To 44/2005 z 23. novembra 2005 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo výroku o vine a treste a vec vrátil krajskému súdu, aby ju opätovne prejednal.

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 T 33/2002 z 2. mája 2007 bol obvinený spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Na základe odvolania prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 To 12/2007 z 18. decembra 2008 zrušil prvostupňový rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b/ dovolanie možno podať ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por. Ako už aj z vyššie uvedeného vyplýva, neslúži teda k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže skúmať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty.

Obvinený sa v dovolaní domáha naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. tým že vo veci pri odvolaní o ktorom 15. marca 2011 rozhodoval senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zložení JUDr. P.K, JUDr. Ing. A.J. a JUDr. M.O. mal rozhodnúť senát 3To, ktorý vo veci rozhodoval pri podaní prvého odvolania. Takéto pridelenie veci podľa obvineného je v rozpore s pravidlami stanovenými v Rozvrhu práce s Čl. IV. bod 1 a Čl. IV. bod 2 písm. a, b a v „kancelárskom“ poriadku (rokovací poriadok) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z č. 291/2006 Z.z. – č.l. 3 ods. 6) a namietal aj nezákonné zloženie senátu 2To pri rozhodovaní 18. decembra 2008. Z uznesenia Ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ toto uznesenie najvyššieho súdu nenapadol na Ústavnom súde a nevyužil tak možnosť namietat' jeho zákonné právo na zákonného sudcu nesprávnym zložením odvolacieho súdu. Touto námietkou sa najvyšší súd preto nebude zaoberať.

So zreteľom na novelu Trestného poriadku č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky použil na rozhodovanie o dovolaní obvineného J. T. Trestný poriadok účinný od 1. septembra 2011. V zmysle prechodného ustanovenia § 567j ods. 5 až 7, ustanovenia § 370 a § 371 sa použili v znení účinnom do 31. augusta 2011.

K otázke zloženia senátu rozhodujúceho vo veci sp. zn. 2 TdoV 9/2013 z 23. októbra 2013 Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že podľa Rozvrhu práce na rok 2013 bol senát 1 TdoV určený nasledovne:

- 1. JUDr. Harald Stiffel – predseda senátu**
- 2. JUDr. Peter Krajčovič - stály člen senátu/predseda senátu**
- 3. JUDr. Pavol Toman - stály člen senátu/predseda senátu**
- 4. JUDr. Milan Lipovský - stály člen senátu/predseda senátu**
- 5. JUDr. Štefan Michálik - stály člen senátu/predseda senátu**
- 6. JUDr. Viliam Dohňanský**
- 7. JUDr. Pavol Farkaš**
- 8. JUDr. Daniel Hudák**
- 9. JUDr. Ing. Anton Jakubík - náhradní členovia senátu**
- 10. JUDr. Martin Piovartsy**
- 11. JUDr. Peter Szabo**
- 12. JUDr. Peter Hatala**
- 13. JUDr. Gabriela Šimonová**

V tomto smere je potrebné sa stotožniť s dovolateľom, že senát na neverejnom zasadnutí konanom 24. októbra 2013 nebol zložený v súlade s Rozvrhom práce na rok 2013. Z päťčlenného senátu z roku 2013 JUDr. Stiffel, JUDr. Toman, JUDr. Lipovský, JUDr. Jakubík, už nie sú sudcami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

JUDr. Michálik rozhodoval vo veci 23. novembra 2005, kedy bol vyhlásený rozsudok sp. zn. 3 To 44/2005 a JUDr. Krajčovič rozhodoval vo veci 18. decembra 2008, kedy bol vyhlásený rozsudok a následne bol v senáte pri rozhodovaní 15. marca 2011 – vec sp. zn. 2 To 13/2010. Sudcovia JUDr. Krajčovič a JUDr. Michálik sú preto vylúčení z rozhodovania predmetnej veci.

Predseda kolégia určil za predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka podľa rozvrhu práce a poradia v akom jednotliví sudcovia podľa rozvrhu práce nasledujú, predseda senátu určil senát v zložení JUDr. Martin Piovarsky, JUDr. Viliam Dohňanský, JUDr. Pavol Farkaš a JUDr. Peter Szabo.

K dovolacej námietke obvineného podľa ktorej dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri rozhodovaní vo veci 18. decembra 2008, sp. zn. 2 To 12/2007 nemal rozhodovať, ale mal vo veci rozhodovať senát 3 To, t.zn. senát, ktorý vo veci prvýkrát rozhodoval v roku 2005 senát z 23. novembra 2005, sp. zn. 3 To 44/2005 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky udáva:

Podľa zák. č. 757/2004 Z.z. podľa § 3 ods. 3 zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Podľa § 50 ods. 1 na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

Podľa § 51 ods. 1 ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom alebo samosudcom

náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdny úradník sa prideľujú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

Zo všeobecných ustanovení Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2007 z Čl. 1,2 vyplýva, že zapisovanie vecí do registra sa uskutočňuje v zmysle § 8 ods. 1 a § 10 ods. 1 Kancelárskeho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomocou výpočtovej techniky – elektronickej podateľne, podľa zásad uvedených v tomto rozvrhu.

Všeobecné ustanovenia rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2008 z čl. I.,II. sú totožné s Rozvrhom práce na rok 2007. Ale čl. II ods. 3 v ktorom je uvedené že podľa ods. 2 sa nepostupuje vo veciach, ktoré opätovne napadli na Najvyšší súd Slovenskej republiky po tom, ako tento súd už konal a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku; v takom prípade koná a rozhoduje senát, v ktorom pôsobí sudca, ktorý bol sudcom spravodajcom v senáte, ktorý vec vybavil prípadne rozhodol naposledy.

V rokovacom poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 25. mája 2006 a na ktorý poukazuje dovolateľ z čl. 2 ods. 1 vyplýva, že činnosť najvyššieho súdu sa pri zabezpečovaní úradného výkonu súdnictva určuje v rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na daný rok. V čl. 3 ods. 6 je uvedené, že ak bude na najvyššom súde vec, ktorá bola vrátená na ďalšie konanie či rozhodnutie vo veci, bude predelená tomu senátu, ktorému bola pôvodne pridelená.

Táto úprava zakotvená v kancelárskom poriadku sa ale nepreniesla do Rozvrhu práce na rok 2007, ale až v roku 2008.

Rokovací poriadok je internou normou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nie všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto je potrebné pri prideľovaní vecí vychádzať z rozvrhu práce tak, ako je to ustanovené v zákone č. 757/2004 Z.z. Ako to vypláva z ustanovenia § 24 zák. č. 757/2004 Z.z. rokovací poriadok má upravovať podrobnosti

o rokovaní pléna a kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nemôže mať preto prednosť pred rozvrhom práce aj keď túto zásadu o pridelovaní vecí v čl. 3 ods. 6 zakotvil.

Vec preto v roku 2007 bola správne pridelená pomocou výpočtovej technicky - elektronickej podateľne do senátu 2T podľa zásad uvedených v Rozvrhu práce na rok 2007. Pri pridelovaní vecí po nápade v roku 2010, už platilo pravidlo zakotvené v Rozvrhu práce na rok 2010, že keď vec opätovne napadne na Najvyšší súd Slovenskej republiky po tom ako tento súd už vo veci konal a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku v tomto prípade koná a rozhoduje senát, v ktorom pôsobí sudca, ktorý bol sudcom spravodajcom v senáte, ktorý vec vybavil prípadne rozhodol naposledy.

Obvinený ďalej namietal aj zloženie senátu, ktorý rozhodol rozsudkom z 15. marca 2011, sp. zn. 2 To 13/2010, v tom smere, že jeden z členov senátu, dočasne pridelený sudca JUDr. Miroslav Osif bol podľa rozvrhu práce zaradený do senátu 4 T, a preto nie je zřejmé, z akého dôvodu sa zmenilo zákonné zloženie senátu v jeho trestnej veci.

So zreteľom na uvedené bol spis v trestnej veci obvineného J. T. po predložení veci na Najvyšší súd Slovenskej republiky 10. augusta 2010 pridelený do senátu 2 To podľa čl. IV a čl. II bod 3a) per analogiam Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2010 (č. 1. 7444). Opatrením č. 2, ktorým sa mení a dopĺňa Rozvrh práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2011, z 9. marca 2011, bol znížený rozsah nápadu vecí do všetkých registrov senátu 2 T o jednu tretinu s účinnosťou od 9. marca 2011 do 31. marca 2011 z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti člena senátu JUDr. Libora Duľu (ods. 1 opatrenia) a zároveň bol do tohto senátu dočasne pridelený sudca senátu 4 T JUDr. Miroslav Osif od 9. marca 2011 do 30. apríla 2011 (ods. 2 opatrenia).

Na základe rozboru dovolacieho súdu týkajúceho sa argumentácie obvineného uvedenej v jeho dovolaní, podľa ktorej mal odvolací súd rozhodovať v nezákonnom zložení, je treba konštatovať, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 naplnený nebol.

K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd udáva, že naplnenie tohto dovolacieho dôvodu obvinený J. T. videl v tom, že Najvyšší súd

ako odvolací pri rozhodovaní o treste neaplikoval ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Ďalej namietal aj tú skutočnosť, že odvolací súd dostatočne neposúdil, či páchatel' nekonal za podmienok nutnej obrany v zmysle § 13 Tr. zák.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák., ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, **môže znížiť trest odňatia slobody** pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Toto moderačné ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom viaže k všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 23 ods. 1 a 2 Tr. zák. a § 31 ods. 1 Tr. zák. a túto úpravu dopĺňa. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy, ho nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011. **Uplatnený dovolací dôvod podľa 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je obsahovo naplnený námietkou, že nebolo použité ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.**

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 je taký, že prvý z nich je **všeobecným hmotnoprávnym dôvodom** a druhý **špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom** vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dôvodu, ktorý sa viaže k takémuto výroku.

Namietané nepoužitie ustanovenia § 40 Tr. zák. nie je otázkou právneho posúdenia skutku, pretože nemá žiaden vzťah k tomu, ako bol kvalifikovaný skutok a nejde ani o nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, na ktoré sa viaže podanie dovolania obvineného J. T., pretože nemôže mať žiadny vzťah k výroku o treste za stavu, keď existuje vyššie uvedený dovolací dôvod týkajúci sa trestu.

Rovnako tak ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 40 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. **Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nezakladá žiadny dovolací dôvod** (bližšie pozri stanovisko č. 5, Zbierky stanovísk NS a súdov SR 1/2011).

K námietke dovolateľa, že konajúce súdy nedostatočne posúdili okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu ustanovené v § 13 Tr. zák., poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na prechádzajúcu časť svojho odôvodnenia, kde uviedol, že skutkové zistenia konajúcich súdov dovolací súd nemôže skúmať a meniť. S namietanou skutočnosťou sa v odvolacom konaní vysporiadal prvostupňový súd a na základe dovolacích dôvodov aj druhostupňový súd. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že námietku uvedenú v dovolaní, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, nie je možné akceptovať.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, dovolací súd dovolanie obvineného J. T. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 9. decembra 2015

JUDr. Daniel H u d á k , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová